

Výsledky Literární soutěže 2014

Kategorie 1. třída Ilustrace ke knížce Prapohádky

1. místo	Bára Naarová	1. B	+ Júlie Tranová	1.A
2. místo	Janička Nováková	1.C	+ Emička Hálková	1.C
3. místo	Natálka Kallusová	1.B	+ Ela Němcová	1.A

Kategorie 2. a 3. třídy Pokračování textu „Klára přišla pozdě do školy. Nemohla najít jednu botu...“

1. místo	Anika Markova	3. A
2. místo	Jenda Dolejš	3. B
3. místo	Domča Codrová	2. A
čestné uznání	Gabriela Svobodová 2. C, Berenika Kramlová 2.B	

Kategorie 4. a5. třídy Příběh k obrázku

1. místo	Šimon Naar	5.B		
2. místo	Dominik Dvořák	5. A		
3. místo	Kryštof Šejnost	4. B	+ Vojta Mužík	4.A
čestné uznání	Anna Růžičková 5. B, Anna Matějková 4. A, Dana Nguyen 5. A, Ella Magdić 4. A			

Kategorie 6. a7. třídy Naslouchejte příběhům, které vypráví – strom, osobní vagon vlaku, atrakce na pouti, nákupní košík

1. místo	Beata Nováková	7. A		
2. místo	Matylda Winterová	7. A		
3. místo	Dan Táborský	6. A	+ Klára Mattanelli	7. B
čestné uznání	Lada Lanštiaková, Ondřej Cihla, Matěj Váňa, Patrik Studenovský, 6. A Ester Botošová 7. A Richard Krapf, Vendula Reslerová 7. B			

Kategorie 8. a 9. třídy Životopis známé literární postavy

1. místo	Iva Hoang	9. A		
2. místo	Kateřina Svobodová	9. A		
3. místo	Jan Suchomel	8. A	+ Veronika Zárybnická	9. A
čestné uznání	Veronika Boulová, Radana Dostálová 8. A Ben Spálovský, Adriana Křížová 9. A			

Naslouchejte příběhům, které vypráví strom

Beata Nováková

Dějiny stromu

Psal se rok 1915. Bylo jaro, na stromech vyrašily zelené lístky, květiny rozevíraly květy a zelený trávník se leskl po vydatném jarním dešti. Krásy jara však nedokázaly přehlušit smutek a beznaděj místních obyvatel. Už rok totiž zuřila první světová válka. A tehdy začal můj příběh. Patnáctiletá Marie-Anna Brandšteterová byla chudá dívka z Krnova. Její otec narukoval do armády a od té chvíle o něm Marie-Anna nic nevěděla. Jednoho dne jim však přišlo oznámení o úmrtí, Brandšteterovy to hluboce zasáhlo, zvláště maminku, která se z toho zhroutila a musela odjet i se svými dětmi za sestrou do Opavy. Vlak však měl zpoždění a tak se Marie rozhodla, že si ještě zajde do parku. Klekla si na zem a vyndala ze zástěrky pecku od třešně. Vyhrabala v zemi jamku a pecku do ní vložila a potom ji zasypala. A roky plynuly a z pecky se stal strom. Byla jsem to já, třešeň. Jedna válka skončila, ale za jednadvacet let začala druhá. Lidé si vážně nedají pokoj. Proč se nepoučí ze stromů nebo ze zvířat, ty přece věčně neválčí. Pro mě byla druhá světová válka smutným obdobím, protože zrovna pokáceli starý dub vedle, říkala jsem si že je to starý hodný děda, který mi vyprávěl příběhy o svém mládí tak jsem neviděla důvod proč by měl být pokácený ale asi to tak mělo být, byl už ztrouchnivělý a taky si často stěžoval na červotoče. Jen škody že mi neporadil jak zastavit lidské zlo a války. Jsem totiž urputná stromová pacifistka. A sice mi přece jednu radu dal že si mám pamatovat každý detail ze svého života protože.... nevím proč, to už mi děda dub nestačil doříct, ale asi to k něčemu je proto si své dějiny pamatuju. Asi za měsíc od pokácení starého dubu šla kolem mě holčička. Obejmula můj kmen a začala vyprávět svůj příběh. Z jejího vyprávění, které bylo často přerušované vzlyky jsem se dozvěděla že její maminka umřela ale nechala jí dopis kde stálo: Moje nejmilovanější holčičko po mé smrti jdi do Krnova, do parku Bedřicha Smetany, tam je velká a moudrá třešeň, ta ti určitě pomůže. V tu chvíli se mi vybavili slova starého dubu – pamatuj si každý detail ze svého života. Začala jsem vzpomínat, jak jsem byla jen malá pecka poskakující v zástěrce Marie-Anny. A potom jsem si vybavila jak mě Marie-Anna zahrabávala a při tom zpívala přání. Poručila jsem holčičce ať mi přinese květ sedmikrásky a vloží ho do dutiny. Holčička udělala, co jsem po ní chtěla. Najednou se změnila v malý stromek. Šustěním listů mi poděkovala. Tak teď může být kořeny pořád ve spojení se svou matkou Marií-Annou. Ještě že mi ten dub tak dobře poradil.

Klára Mattanelli

Co bylo...

Kdysi dávno ještě dřív než byl první československý prezident, nebo dřív než byli auta, elektronika atd. byla u nás na zemi jen příroda. Lesy, hory, řeky a ty nejzajímavější zvířata, která si dokážete představit... A o tom vám teď budu vyprávět.

V malé vesničce jménem Prahšťule se narodila holčička s těma nejzelenějšíma očima, které mohl svět spatřit. A protože vlásky měla barvy kaštanu dali jí jméno „Conkera“. Ptáte se proč zrovna takové jméno? Protože ve prostřed té malé vesničky stál obrovský strom. Zasadili ho tam ty úplně první Prahšťulové. A tenhle veliký strom se nazýval „Conkerník“. Dával ty nejlahodnější confery v celém širém okolí! Conkery byly první vývoje kaštanů. Dřív bylo totiž skoro všecko jiné!

Když Conkře nastalo 17 let, byl to její poslední rok dětství, protože v den svých 18 narozenin bude muset nastoupit na trůn. Většina občanů s tím moc spokojena nebyla, protože budoucí královna neměla žádného manžela.

„A dost!“ Nikdy, nikdy, nikdy! Nevezmu si nikoho!“ řvala Conkra po pokoji. „Ale no tak, holčičko, rozmysli si to trošičku!“ domlouval jí tatínek. „Vždyť to není konec světa, ne?“ Ale to už Conkra

nechtěla dál poslouchat. Utekla do lesa k Bručné skále a plakala. V tom se ze skály vyvalil starý Bručoun! (dnešní medvěd akorát o něco menší). Ale nevypadal moc divoce, jen ho probudil horečný pláč princezny. Odešel k peřejím a princeznu nechal na pokoji. „Proč mě otec nutí do něčeho co nechci?! Kéž by tu semnou mohla být maminka, ta by mi jistě porozuměla.“

Další den, když se otec šel podívat do jejího pokoje, našel jen dopis na její posteli.

Drahý otče,

nedokázala bych si vzít někoho, koho znám sotva 5 slunečních minut. Chci poznávat svět kolem sebe, nech mě se rozhodnout. Vrátím se až bude čas! Mám tě tolik ráda!

Tvoje Conker

Otec se posadil na měkkou postel dal si obličej do dlaní a hezky a od srdce si poplakal. Zatím drahá Conker zápasila s nemilosrdnou přírodou. Když v tom v dálce uviděla cosi divného. Pomalu se k tomu přibližovala, aby to nevylekala. Už byla těsně u toho! Rozpoznala hnědou deku která se v rytmu pohybovala dolů a nahoru, dolů a nahoru. Jako by pod ní někdo dýchal. Pomalu jí odkrala a co spatří. Kluka! Byl asi v jejím věku a na hlavě měl pocuchané vrabčí hnízdo. !Ahojh!“ Nic! „Ahoj!“ řekne hlasitěji. Zase nic! Kluk pořád spí jak zabítý. Konkra pokrčí rameny, přiblíží se těsně k jeho uchu a z plných plic zařve: „Ahoj!“ Chlapec s křikem vyskočí a utíká bůh ví kam. „Počkej, stůj přece! Já ti neublížím!“ křičí Konkra v běhu. Jenomže on se nezastaví a pořád nemotorně běží. Když ho už konečně dožene – skoprněle se zastaví na místě jako onš Před nimi spočine obrovská hromada trusu někoho pravděpodobně hodně velkého. Do té chvíle by nikdo nechtěl znát jeho původ. Nestačili totiž ani přemýšlet Než se tačili sami sobě představit, vyřítit se na ně obří „Brokos“! Nevím jestli je tahle zrůda příbuzná nějakému našemu zvířeti, ale je to obrovské monstrum s orlíma nohama a velkou chlupatou hlavou. Konkra začal ihned panikařit! „Jestli jsem ti to ještě neřekl jmenuju se Stone.“ „Velice mě těší Stonesi já jsem Konkra ale teď by jsme měli raději zdrhnout.“ Při těchto sloves se hnali jako zběsilí nevědě, že se za chvíli zřítí z útesu Nonenhae! Jen tak tak se stačili zastavit na okraji té kamenné strže. Jenomže pořád tu byl ten ohromný Brokos! V poslední vteřině, než skončili v jeho zmutovaném žaludku, uhli a on se strhl i s kusem útesu dolů. Ale nemusíte se bát, že se mu něco stalo, jen dostal lekci plavání. „No, páni! To bylo Fakt něco!“ „Cože? Jak to myslíš?“ „Málem jsme se zabili a bylo to NĚCO!“ „Co seš to za člověka, že se ti líbí skákání z útesů nebo nechání se sežrat obřím Brokosem!“ „No jsaem z vesnice Slovanšťulky a tam máme vzrušující podívané rádi.“ „Aha, (krátké tich) tak ahoj já utíkám z domova, mám hlad, jsem k smrti vystrašená a bavím se tu s nějakým pošukem co rád umírá!“ „Počkej, tak promiň! Já taky utíkám, protože rodiče ze mě chtějí mít pořádného a drsného chlapa, ale já takový nejsem!“ Posadí se na pařez a z boty si seškrábne bůhví co. „Fajn, tak dobře, ale jen proto, že taky utíkáš a mám velký hlad.“

A tak všechno začalo. Od každého se něco naučili. Vše dělali společně. Zachraňovali si životy, lovili zvířata a po nocích pozorovali hvězdy na nebi! Jenomže Conker se stýskalo po otci, jak to zvládá a jak se vůbec má? Když to pak řekla Stoneovi byl sice smutný, protože ji měl rád a nechtěl ji opustit, ale nechtěl aby byla smutná. A tak druhý den ráno se vydali na cestu domů.

Když po dvou dnech únavné cesty dorazili do rodné vesnice Conker, bylo to ut pořád stejné, jen něco se změnilo. Lidé nebyli šťastní. Conker se Stonem se vydali ke království. kde je čekalo nemilé překvapení. Z oken visely dlouhé černé šály. „Ach, můj bože přece jsem nebyla tak dlouho pryč?!“ Princezna se rychle běžela podívat do otcovi komnaty. Našla to co nechtěla. Otec ležel na posteli byl spocený a bledý. Ale když spatřil svou dceru celý se štěstím rozzářil. „Věděl jsem, že mě nezklameš, mé dítě. Převezmeš trůn, a t už s manželem nebo bez něj.“ Ale otče,“ pravila se slzami v očích „já našla toho, koho jsem hledala, miluju ho a on mě, na trůn nastoupím s ním.“ Představila mu Stona a otec se opět usmál. „Teď můžu umřít s klidným srdcem, jsem starý ale šťastný. A až zítra nastane

tvých 18 let, mé přání se splní, protože nic není víc než jen štěstí mé krásné dcery. Ted' odcházím za tvou matkou a budu tě hlídat tam ze shora s ní. Mám tě tolik rád má dcerko, mám tě tolik rád.“ A s těmito slovy zavřel své moudré oči a se slzami štěstí, které mu pomalu usychaly na tvářích, zemřel. Princezna plakal. Ale jak si otec přál, nastoupila se svým chotěm Stonem na trůn. Ale nikdy nezůstala sama, otec s matkou jí každou noc navštěvovali ve snech. A chtěli, aby byla šťastná. Pranšťule měli opět na tváři úsměv a svou malou vesnici si obstarávají až doteď.

Matylda Winterová

Příběh starého dubu

No, jak začít. Tak se vám asi představím. Jsem dub, 108 let starý, opuštěný a nezajímavý. Ale zato mám spoustu vzpomínek, a znám spoustu příběhů. Některé jsou lepší, ale každý musí mít nebo znát i ty horší. No, a právě o jedné takové vzpomínce vám budu vyprávět.

Je to příběh z mého mládí. Bylo mi v té době 60 let, což je mezi stromy něco jako u lidí 30. Stál jsem pořád tady, na kopečku, mezi samými smrky. Kdysi mě sem zasadila nějaká firma, co dělala akci, že když si něco koupíte, zasadí jeden strom. Nevím, co si kdo koupil, ale asi bych mu měl být vděčný.

Zpátky k tomu příběhu. Tedy, stál jsem tam, bylo jaro. Ne takové to krásné, se spoustou barev a zvířat. To obyčejné, nudné a hlavně chladné. Vyrašily mi nové listy a začaly mi opadávat ty staré.

Jednoho dne, bylo pozdní odpoledne, jsem poklidně stál a houpal se ve větru. Najednou jsem uviděl přicházet dva muže. Jeden byl v obleku, a druhý v montérkách. Koukali se na mě, povídali si, změřili mou šířku a odešli. I přes to, že nerozumím lidské řeči, bylo mi jasné, že mě chtějí pokácet.

Po chvíli si na mou větev sedla vrána. Vránám vcelku rozumím a vrány rozumí lidem. Pochopil jsem od ní, že ten muž v obleku bude asi bohatý podnikatel a že tu chce postavit velké letní sídlo a pak jej prodat někomu ještě bohatšímu. A my (stromy) mu v tom překážíme.

Začal jsem čekat, až se objeví někdo, nebo něco, co mě pokácí. Nic nepřišlo. Po dvou týdnech čekání jsem to vzdal. A byl jsem šťastný.

Poté jsem se vrátil do normálního života, jenom jsem si ho víc vážil. Od vrány jsem se dozvěděl, že nedostali povolení k stavbě, a k vykácení našeho lesa. Prý jim to zakázala nějaká společnost pro ochranu životního prostředí.

Pár dní na to se území včetně mého kopečku stalo chráněným územím. Myslel jsem si, že je to kvůli mně, ale pak jsem zjistil, že je to kvůli nějakému broukovi, co se tu vyskytuje. Ale nevdám, jsem za to rád.

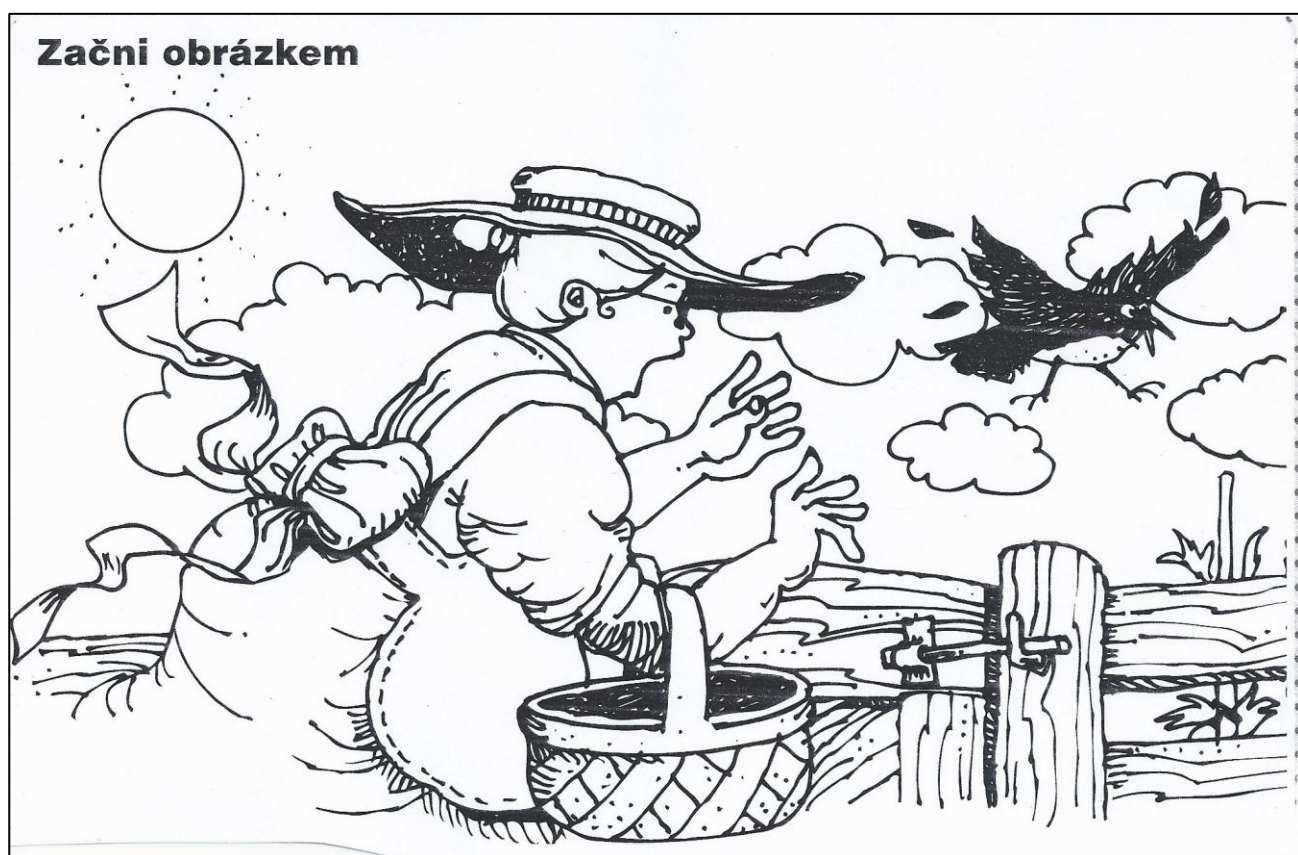
Dan Táborský

Košík na útěku!

Všechno to začalo v roce 2008 v továrně na košíky... V lednu roku 2009 jsem se oficiálně stal košíkem tesca. Byl jsem moc šťastný. Ze začátku se mi to líbilo, dokud do mě nezačali házet těžké nákupy a všeset děti. Proto jsem se rozhodl utéct. Mám dokonalý plán a vezmu sebou i kamaráda Jeffyho! Bude to dnes ve 21:55 kdy se přesně před zavírací dobou vypaříme! Nebude to nic jednoduchého, až bude Mike (ten nás uklízí do skladu a zase vyndává) vyndávat z košíků letáky které si nikdo nevzal tak se rozjedeme a prostě se zadním vchodem kde se dodává zboží vypaříme! Do 21:55 zbývalo 6 minut musely jsme si naolejovat kolečka aby nás nikdo nedohnal! Vzaly jsme rostlinný olej z pátého regálu a vyválely jsme se v něm. Bylo 21:54 a měl jsem nervy na prasknutí, ale když jsem si uvědomil že každou chvíli budu svobodný! Tak to je pocit k nezaplacení! Ve chvíli když

jsem viděl Mika tak jsem neváhal a rozjel jsem se! Stejně tak i Jeff. Ve chvíli kdy jsme se přibližovaly k zadnímu východu tak jsem cítil vrzání. Byl to Jeff, jen jsem viděl jak zajíždí zpět do kolony vozíků a slzy se mi vrhly do očí. Chtěl jsem se vrátit ale když se už někdo rozjede rychlostí 80km/h tak se bez brzdy už jen tak nezastaví. Vyjel jsem ze skladu a spadl na zem, pošramocený a smutný. Za sebou jsem slyšel hrozný randál. A viděl sem Jeffyho a za ním kolonu napojených dalších vozíků. Už mi to došlo, Jeffy brzdil aby se vrátil pro ostatní vozíky! Nemohl jsem tomu uvěřit! Ale ostatní vozíky se chtěly vrátit, já jim v tom nemohl bránit, poté se rozloučily a odjely zpět do temného skladu. Já a Jeffy sme se tedy rozhodly vyjet do... A v tu chvíli se to všechno seklo neměly jsme kam jet. Byl druhý den a stále jsme stály u garáží zadního vchodu. Pravda neměly jsme kam jet. „Měly bychom se vrátit“ říká Jeff. „Dobře?“ zeptal se nejistě Jeff. Mlčel jsem. Jeff se důrazným hlasem zeptal znovu „Dobře?!“. Okřikl jsem ho „Ne! Nic není dobře čekal jsem růžovou budoucnost a teď co?! Nic!“ Jeff se ke mně mírně naklonil, usmál se a řekl „Ale ještě se to může...“ ani to nedořekl a slyšely jsme sirény. Opatrně jsme popojely kousek dál a vidím zloděje který se rozeběhl přímo do mě a Jeffyho! Poté za ním běžela vyděšená vedoucí a ochranka centra. Poděkovala nám, vzala nás zpět a zeptala se nás proč jsme utekly. Ani jeden z nás nevěděl proč, řekly jsme že jen tak a že už to nikdy neuděláme. Ona přikývla a od té doby svou práci miluji.

Příběhy k obrázku

Šimon Naar

Pomsta

Žila jedna babička na farmě. Byl podzim a ona šla nakupovat na trh. Chtěla otevřít branku, ale najednou okolo ní proletěl havran černý jako stín. Babička se ulekla a havran byl tatam pryč. Podivila se a myslela si „Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Ten havran měl jizvu přes křídlo.“ Šla dál na trh. Došla do vesnice a na stromě byl havran stejný jako předtím. „To je asi jenom náhoda.“ Na trhu potřebovala nakoupit koření. Našla ho, ale v zákoutí tam stál zase ten havran. A v tom si vzpomněla. „To je ten havran. Já si říkala, že je mi povědomí. No, tak jsem ho sekla. No a co, Otravoval v kuchyni.“ V tom havran odletěl. Babička si řekla, že může nakoupit později. Šla za ním. Už byli dost daleko, babička už to chtěla vzdát, ale havran se zastavil. Babička si uvědomila, že je v lese a je noc. Z houští najednou vylezla postava. Postava zvedla ruku a z ní vystřelil zelený blesk na babičku. Odletěla a zlomila si nos o strom. Postava přišla k babičce a řekla „Mému havranovi nikdo ubližovat nebude.“ A odešla zpátky do houští.

Dominik Dvořák

Strašák

Když jsem se ráno vzbudil, kouknul jsem z okna, viděl jsem jak u našeho pole stojí ustrašená služebná a jak padá do mdlob. Sešel jsem dolu a upaloval jsem k poli. „Aha, už chápu proč služebná omdlela, pole je celé rozežrané od ptáků. Ale co s tím uděláme?“ Odešel jsem nahoru a začal přemýšlet. „Už to mám, postavím strašáka.“ A tak jsem šel do lesa pro klacky. Měl jsem štěstí, hned na kraji lesa byl jeden velký klacek a jeden menší klacek. Šel jsem zase zpátky. „Tak a teď ještě slámu a látku.“ Slámu jsem našel na poli a látku jsem sehnal u služebné. O pět minut později jsem se dal do díla a za chvíli bylo hotova. „Tak už mám hotovo a ptáky tady žádné nevidím.“

Kryštof Šejnost

O zahradnici, strace a vajíčkách

Žila byla jedna zahradnice. Každý den chodila na zahrádku a na pole. Na zahrádce pěstovala květiny a na poli zelí. Když šla jednou na pole sklídit zelí, vzala si na sebe široký klobouk a zástěru (jak to vždy mívala). Tak došla před vrátka. Najednou uslyšela „krááá, krááá“ a do vzduchu se vznesl černobílý pták. Byla to straka. Zahradnice se nejdříve lekla, ale pak za strakou volala „už se nevracej“. Ale když zahradnice vešla a shledala, že straka nic nepoškodila, tak se přestala zlobit. Zalila pole vodou a šla domů. Jenže když přišla zítra, tak se odehrávalo to samé. Zahradnice tedy otevřela vrátka a podívala se na místo odkud straka vyletěla. Ale vyděla jen keř. Keř zkusila odhrnout a když se jí to povedlo, uviděla ve větvích keře malé hnízdo a v něm pár vajíček. Jenže jak zahradnice odkryla keř, polámala větvičky tak že bylo hnízdo vidět. Tak se rozhodla, že jim postaví přístřešek. Přinesla si prkínko a hřebíky a kládvo a začala to stloukat dohromady. Konečně to bylo hotové. A když odcházela, slyšela jako poděkování „krááá, krááá“.

Vojtěch Mužík

O babičce a vráně

Jednou babička šla sbírat brambory. Brambory měli hned vedle kukuřice, ale vraťme se zpátky k babičce. Když babička sbírala asi třetí bramboru, uviděla vránu jak zobe kukuřici. Babička honem

běžela do kůlničky postavit strašák. Když ho postavila běžela s ním na pole. Když ho tam dala všechny vrány odletěly. Druhý den šla na jahody a všechny vrány byly pryč až na jednu vránu. Když se babička vrátila z jahod vrána tam byla zas. Babička nevěděla co si s ní má počít. Tak začala vylepšovat strašák, ale ani to nefungovalo, tak už byl večer a babička si říká. Ráno moudřejší večera a šla spát. A ráno jí něco napadlo co kdyby každé ráno nasipala vránám kukuřici a oni by jí přestali chodit na pole. Babička jim ráno nasipala kukuřici a ono to fungovalo. A tak babička žila až do smrti.

Klára přišla pozdě do školy. Nemohla najít jednu botu.

Anika Markova

Klárka přišla pozdě do školy, protože nemohla najít jednu botu.. Pak ale musela rychle, dorazila do školy, ale už po zvonění. Pak došla ke dveřím zaklepala a vešla dovnitř do 3. B Došla do lavice a pověsila si tašku. Rychle šla ke katedře. Začala vysvětlovat a omlouvat se paní učitelce“ Dobré ráno paní učitelko, moc se omlouvám že jsem přišla pozdě do školy... Ale v tom se zarazila, za chvíli pokračovala. Nemohla jsem najít botu. Všechny děti na ní nevěřicně hleděli z toho jí polil stud. Vždyť byla až do tohoto rána nejzornější žákyní třídy. Měla dobré známky, nic neztrácela ani nezapomínala a hlavně vždy chodila včas! Sice botu našla ale.... NEPŘIŠLA VČAS!! To bylo to hlavní. A navíc se bála že se na ní paní učitelka bude zlobit nebo jí dá poznámku. Tohle všechno si najednou uvědomila. Musím to nějak napravit!!!(řekla si Klárka) Ale paní učitelka jí nedala poznámku. Řekla jí že se pro jednu nic nestane. Ale aby si dala pozorš Pak jí řekla že si má jít sednout. A holčička která s ní seděla v lavici jménem Linda si vždy nosila přezůvky na kroužek tak jí je půjčila. Klárka se celý den snažila jak jen mohla.

Jenda Dolejš

Klára přišla pozdě do školy. Nemohla najít botu.. Klára přišla ze školy a dala mamince žákovskou knížku. Kláro! Proč máš zase poznámku! Budeš bez oběda! Smutná Klára šla do lesa. Začalo se stmívat protože je listopad! A v tom už padla noc! Klárka šla po temné cestičce. Podívala se na hodinky jejda! Vyjekla Klárka už bude brzo večere vyndala si mobil a posvítla si na strom kde byla turistická značka. A vtom mobil zhasnul a v lese byla temná noc. Měsíc ozařoval drobné kamínky na lesní cestě, hůř opravdu na tom být nemohla. Klárka vzdychla kudy se mám vydat? Zrovna byla na rozcestí, viděla před sebou 5 cest! vydala se třetí cestou bloudila temným lesem a křovinami a slyšela houkání. Co to je? Co to je? Řekla si Klárka aha to byly sovy ty přes noc houkají a vtom šustilo něco v křoví a vyhopkal zajíc hele! Světýlko, opravdu někde bylo drobnou světýlko rozběhla se zpocená a vystrašená Klárka a bác! Světýlko tam nebylo! A všimla si že cesta tam není! A najednou stála před mohutnou horou to ne! to ne! vyjekla Klára běžela ze všech sil co jí stačily totiž ona stála před mohutným ďáblovým jícnem! Běžela tak rychle že lesní zvířátka se splašila a najednou bác a Klárka spadla na zem zakopla o něco tvrdého a dlouhého skutálela se do tmy najednou spatřila Klárka prudké světlo. Klárko! Spatřila uplakané rodiče. Mami! tati! dostala večeri a potom šla do postele a už bylo všechno při starém!

Domča Codrová

Klára přišla pozdě do školy. Nemohla najít jednu botu. Ta bota totiž uměla chodit a mluvit. Pes jí řekl kudy ven. A tak se boty vypravila na cesty. A Klára si musela vzít jiné boty. Bota šla a šla až došla na mítinku a řekla si: tady si odpočinu. A jak tak odpočívá uvidí jak se v ribníce něco zablíkalo. Zvedla se a přišla blíž. A co to v ribníce plave zlatá ribka!: co tu děláš ribo? A zlatá ribka pověděla plavu! Co spíš ty děláš na tomhle paloučku? Já podivila se bota? Já jsem se stratila Ahá ty ses stratila a teď chceš domů. Ano. Jestli chceš já ti to přání splním já jsem totiž kouzelná! Ano prosím. A tak se bota vrátila ke Kláře.

Životopis literární postavy

Iva Hoahg

Pocahontas

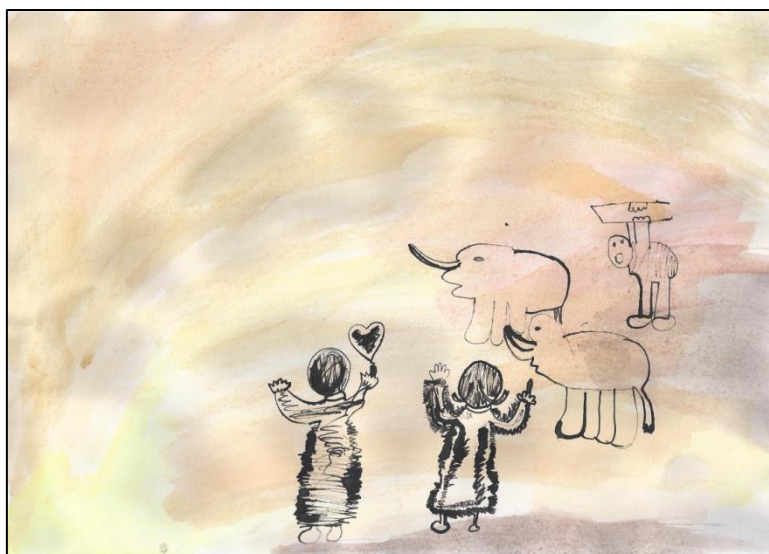
Pocházím z jedné velké indiánské rodiny, z Virginie. Mám 11 bratrů a jednu sestru, teda ona to vlastně tak úplně není moje sestra, spíš moje spřízněná duše. Můj otec je náčelník kmene Apačů, jeden z nejmocnějších kmenů v celé širé Americe. Ale dnes vám budu vyprávět o mém životním příběhu.

Všechno začalo dávno, předávno v jedné malé vesnici nazývané Tichý strom. Narodila jsem se jako nejmladší a zároveň poslední člen rodiny. Moje matka Bílá Orlice zemřela na nevléčitelnou nemoc zlých duchů, když jsem byla ještě malé nemluvně. Vychoval mě otec a bratři. Celé dětství jsem chodila lovit do lesa jako jediná holka z celého kmene. A časem jsem se stala první lovkyní vůbec, v celé historii Apačů. Ale až do té doby než mi bylo 15 let. Otec se rozhodl, že už je načase, abych se vdala, ale já se vdávat nechtěla. Každý večer, když se moře blýskalo stříbrem a stromy už šli dávno spát, vždy ke mně přišel jeden nápadník. Takhle to chodilo asi 5 nocí, a potom mě začali pronásledovat i ve dne. Utíkala jsem před nimi hluboko do lesa, protože jsem věděla, že mi nikdo jinak nepomůže. Všichni mi radili, co mám dělat a nedělat. Dokonce i moje jediná sestra, která byla vždycky při mně, stála proti mně. Utíkala jsem hluboko do lesa, každý den. Na to jediné místo, které mě uklidňovalo. Bílý útes. Nikdo kromě mě o tom místě nevěděl. Vždycky jsem stála na okraji útesu a pozorovala klidné a prázdné moře. Dýchala mořský vánek a na všechno zapomněla. Ale jednou jsem spatřila na moři něco velkého. Vypadalo to tak obrovsky a surově. Plulo si to hezky po moři až do té doby než ta věc začala směřovat k naší vesnici. Blížilo se to blíž a blíž. Už jenom okamžik a to monstrum bylo tady. Rychle jsem utíkala dolů do údolí, abych tu věc prozkoumala. Když jsem konečně doběhla, div, že se mi neroztrhaly plíce a neutrhly nohy, spatřila jsem něco nechutně obrovského a zlého. A po chvíli z toho začali vycházet lidi, ale nebyli to indiáni, byli to běloši. Mluvili divnou řečí a pořád se smáli a řvali. Ale jenom jediný běloch se od té hlasité skupiny odtrhl a sám šel do lesa. Nemohla jsem mu to dovolit. Šla jsem za ním, s tím, že bych ho mohla vystrašit. Sebrala jsem velký kámen ze země a držela ho tak pevně, že mi tekla krev. Byla jsem vystrašená, ale odhodlaná zneškodnit nepřítele. Schovala jsem se za strom. Chvíli jsem ho pozorovala a po chvíli jsem po něm mrštila kámen, který jsem svírala v ruce. Trefa! Běloch vykřikl a svalil se na zem. Něco mi říkalo, abych se šla podívat, jak vypadá. Jeho tvář byla bílá jako květy lilie a vlasy mu zářily jako zlato propletené slunečními paprsky. Měl tmavě hnědé dlouhé řasy a husté obočí, jeho svalnaté tělo obepínala bílá košile a hnědé kalhoty. Nemohla jsem z něj spustit oči. Byl tak nádherný, že se mu nevyrovnal žádný indián z kmene. Jeho oči se náhle otevřely, ucukla jsem. Chvíli jsme se pozorovali a pak jsem se dala na útěk. Zarazili mě jeho oči. Byly modřejší než moře a obloha. Nikdy jsem takové oči neviděla, byly tak zajímavé, že bych dala cokoli, abych je mohla spatřit znovu. Zastavila jsem se na louce a padla vyčerpáním do trávy. Někdo mě sledoval. Můj instinkt mě varoval, abych utekla. Mužské kroky byly těžší a těžší a tím šly i slyšet. Nebyl sám, museli být dva. Se strachem v obličeji jsem utíkala a nevšímala si okolí. Ucítila jsem něčí ruku na mých ústech. Když ruka povolila, abych se podívala na toho útočníka- byl to Zuřivý Býk. Jeden z nejnamyšlenějších indiánů z kmene. Držel mi zápěstí a oznámil mi, že se budeme brzy brát a že můj otec ho za mnou poslal. Klekla jsem si na zem, že nikam nepůjdu. On však neotálel a celou mě zuřivě táhl za sebou. Chtěla jsem se mu vzepřít utéct za tím pohledným bělochem. Nešlo to! V zápětí jsem uslyšela výstřel. Tak děsivý, že jsem se svalila na zem a zavřela oči. Myslela jsem si, že je konec. Po chvíli jsem otevřela oči a viděla ležet Zuřivého Býka, asi krok ode mě, ale ten už nejevil známky života. V tu chvíli mi ho bylo líto, doopravdy. Cítila jsem, jak

mi teplé slzy stékaly po tváři. Podívala jsem se okolo a viděla tam stát dva muže. Byl to on, ale tentokrát měl s sebou i jeho kamaráda, který držel vražednou zbraň. Oba vypadali zděšeně. Ten kterého jsem předtím zasáhla kamenem,, ke mně přistoupil. Já se postavila a chtěla utéct, ale on mě chytil za zápěstí. Jeho oči čišely zděšením a zároveň prosbou a slitováním. Zklidnila jsem se a vzpřímila se tváří v tvář. Něco mumlal ve své řeči, ale jediné, co jsem odvodila, bylo jeho jméno. Jmenovalo se John. Podívala jsem se na jeho kamaráda, který se díval neustále na mrtvolu. Najednou jsem uslyšela rychlou střelu šípu, který trefil Johna do ramene. Jeho kamarád se zachoval zbaběle, opustil ho a utekl do lesa. Byl to jeden z mých bratrů, co ho trefil. Okamžitě se svalil na zem a svíral se v bolesti. Vyndala jsem mu šíp z ramene a strhla z něj košili, kterou jsem mu zastavila krvácení. PO chvíli přiběhli moji bratři včetně otce. Odstrčili mě a chopili se Johna a Zuřivého Býka. Po Johnovu kamarádovi nebylo ani stopy.

Cestou jsem se snažila všechno otci vysvětlit, ale neposlouchal. Řekl, že hned zítra ho popraví, aby šel příkladem všem jeho kamarádům. Prozradil mi jen něco málo o té plovoucí věci a o tom, odkud pochází. Když jsme došli do vesnice, šla jsem hledat Johna. Musela jsem ho najít. Byl přivázaný zdravou rukou ke stromu, tak aby nemohl utéct. Když mě uviděl, jeho obličej byl zmatený. S sebou už jsem nesla vodu a obklady, abych mu ošetřila zranění. Jeho obličej mě prosil, abych odešla, ale nemohla jsem ho nechat v bolestech, i když jsem věděla, že zítra už bude po všem. Jeho oči mě pozorovaly při práci a na jeden okamžik se naše oči setkaly. Jeho nádherné modré oči zastavily čas a já je mohla konečně víc prozkoumat. Musela jsem odvrátit obličej a pokračovat v práci. Ránu jsem mu vyčistila a obložila látkou. Stmívalo se a já věděla, že jsem se do Johnatana bezvýhradně zamilovala.

Další den, brzy ráno, můj otec svolal celý kmen, aby se sešel na dvůrku. Uprostřed dvora stál pařez smrti, každý moc dobře věděl, co ho čeká. Po pravém boku již stál můj bratr v masce a pevně svíral obrovskou paličku z ostrého kamene. Blížila se ta chvíle. Moje srdce svíral smutek a beznaděj. Už ho vedli. Jeho obličej byl unavený a vyhublý, jeho vlasy byly spletené a tělo poškrábané od nočních zvířat. Už mu dali hlavu na pařez. Bratr se napřáhl a já v tom momentě zařvala tak silně, že se na mě všichni otočili. Nevěděla jsem, co dělám, ale přeci jenom, byl to jediný muž, kterému moje srdce patřilo. Vystoupila jsem před zraky celého kmene a řekla do očí otci, jestli zabije jeho, ať zabije i mě. Jinak ať ho pustí. Po zdlouhavém uvažování došel k názoru, že je to naprosto vyloučené. Věděla jsem, že má strach, o mě. Ale připustil, že nemá na výběr. Když Johna pustil, vzala jsem ho za ruku a utíkali jsme dolů k místu, kde jsme se poprvé setkali. Vůbec jsem netušila, co mě čeká.....

Kateřina Svobodov

Syn zlatých

Moje jméno je Toma, později znám jako Toma Odpadlík, a budu vm vyprávět o tom, jak jsem žil a zemřel. Mj život byl dlouh. A pilš dlouh, podle některých. Byl pln zrad, válek a pronásledování, snahy o anonymitu i pomstu. Jen málo tvor mlo takov neštěstí, aby zažilo tolik ztrát a neúspěchů, jako j. Byl jsem tehdy velmi trpliv, ale dm vm radu: je to k ničemu. Nevřite? Tak poslouchejte mj pibh, ten, který se stal pro mnoh dílem zla.

Když mi poprvé řekli, že jsem zrozen být dram vévodou, rozhnvalo m, že jsem neměl krlovsk značky. Vždy jsem byl schopn, schopnjš n všichni přede mnou. Smřil jsm se však s tím, že budu pouze vévoda. Prozatím. Prece jen, pořád jsem mohl spoustu věcí ovlivnit. A naslouchal jsem. Potj jsem přihlžel shromždnm Dram králů, vystrojen za jednoho z nich. Nikdy je nenapadlo, nikdy neměli podezřeni, že Křitlov není Křitlov. A j mohl naslouchat a ovlivņovat. Ne, dlouho jsem se nespokojil s rolí pouhého vvody. Ani když jsem byl generálem Zlatých armád, nebylo to výše, čeho jsem chtěl dosáhnout. Já si zasloužil vc. A pokud pouhých pr značek na vejci mlo určit mj osud, rád jsem se mu vzepřel. Stačilo být trpliv.

Výše se změnilo, když se objevil Badlam. Ten proklet Cabe Badlam. Musel jsem kvůli němu uspřit sv plány. Můj otec, Zlat drak, bojoval proti jeho dědovi, Nathanu Badlamovi, slavnému Pánovi draků, kter byl jedním z hlavních vdvc vzpoury př Válce o změnu. A teđ se tu objevil jeho dlouho ztracen vnuk, nebezpečí, kter mohl ohrozit všechny m plány. Plány na prevrat a převzetí Kivan Grathu. A tak jsem si pro něj došel. Vždy jsem si myslel, že zahynul před necelými šedesáti lety, když jsem vypálil lidsk místo Mito Picu, ale náhle tu byl. A skrýval se v Talaku, tak blízko na dosah. Došel jsem se svou Zlatou armádou před Talack brány. Vydal se mi bez boje a uskok.

Ačkoliv jsem měl nyní pokračovat k Penacles, abych pomohl př obléhání vévodovi Kyrgovi a ernmu drakovi, obrátil jsem sv vojska a vydal se zpátky do Tiberskch hor a do Zlatých sn Kivan Grathu.

Už jsme byli napat, když nás někdo napadl. Azran. Šlen Nathanv syn, kter Pny draků př Válce o změnu zradil, a Cabev otec. Utkal jsem se s ním, vřil jsem, že to porazm, byl jsem nejmocnj z našeho klanu, mocnjš n můj otec. Neporazil. To jeho me, Bezejmenn, kter měl slu všech padlých, kteř zemřeli jeho čepelí. Nikdy jsem nic takového neviděl. Rozprřil m vojska, m zajal a odtáhl jako trofej do Zlatých sn, pronsledujc svého syna, kterému se povedlo uniknout.

Když jsme tam dorazili, nevěřil jsem, nemohl jsem. Byl tam Cabe a u jeho nohou ležel můj otec, Zlat císař. il, ale pouze jeho tělo. Nepamatuji si z toho okamziku moc, jen to, že Cabe s Azranem se do sebe pustili. Když se na m šlen mg přestal soustředit, vzal jsem otce a zmizel jsem. Vám jenom z doslechu, že Cabe vyhrál.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Ano, chtěl jsem otce svrhnout, ale ne tohle, ne tohle... Ne připravil ho o rozum. Nakonec jsem se vydal na sever na Ledov pln, za Ledovm drakem, posledním, kter byl zcela vrn Zlatému císaři. adal jsem ho o pomoc a on souhlasil, slíbil, že otce vylc. Kdybych tehdy věděl, jakou chybu dlm.

Vzali nás do svých jeskyn jako hosty, ale to jsme rozhodn nebyli. Dlouh týdny náš hostitel tvrdil, že na lcb pracuje, ale ani se na otce nepřišel podvat. Horší ale byo, že všichni z jeho jeskyn prost... zmizeli. Neviděl jsem ani jednu samici nebo mld, dn nižší draky, krom neživých sluhů tam byli pouze čtyři válečníci a sám Ledov drak. Ptal jsem se, kdy se bude náš hostitel mmu otci věnovat, ale nikdo mi neodpovídal. Zdálo se, že Ledov m pln spry nějakého svého objevu. Až po několika týdnech m k sobě konen povolal. Kdybych věděl, co m čeká, už dávno bych utekl.

Ledový připravoval kouzlo, poslední kouzlo, za pomoci čehosi, co se ukrývalo na dně velké jámy. Když se tam sami vrhli poslední čtyři válečníci, neměl jsem dechu. Když mě poté Ledová donutil podívat se na jeho „královnu“, jka to nazýval, stačil mi jediný pohled, než se mě zmocnila nevýslovná hrůza a já ztratil vědomí.

Věznili mě. Byl jsem připoután ledem k stěnám mého vězení. Nevěděl jsem, co udělali otci, ale musel jsm utéct. Pomohl mi záhadný avian, který se do mé cely dostal úzkým tunelem ve zdech. Nevěděl jsem, proč to udělal, ale byl jsem mu vděčný. Nikdy jsem se tam už nevrátil, pouze z vyprávění vím, že Badlam se svojí paní Gwendolyn zastavili kouzlo Ledového a můj otec tam přišel o život. Zjistil jsem, že Badlamovi si vzali do opatrovnictví nejmladší zlatá mláďata, protože klan se začal rozpadat.

Rozhodl jsem se být znovu trpělivý. Změnil jsem podstatu své magické stopy, vytvořil jsem neproniknutelnou iluzi a vetřel se do přízně Badlanových jako učitel Benjin Traske. Když už jsem sám nemohl být císařem, alespoň mohu učit dědice Kyla. Ale jeho bratr Grath mě odhalil. Byl chytrý, ale naivní. Dohodli jsme se a společně jsme Kyla po mnoho let usměřovali tam, kde jsme ho chtěli mít. A pak se vše rozpadlo. Ten hloupý zelený drak Ssarekai! Poznal mě a zničil mé krytí, které tolik let klamalo všechny Badlamy. A tak jsme s Grathem museli náš plán zrychlit. Vydal jsem se Kylovi na milost a on mě ušetřil.

Když jsme společně, Kyl, Grath a já, utekli do Kivan Grathu, Cabe nás pronásledoval. A nakonec všechna má snaha, všechna léta, která jsem strávil v nekonečném strachu z odhalení, všechna píle přišla vniveč, protože Cabe vytáhl na povrch všechny mé minulé činy a Kyl se zřekl své ochrany nade mnou. Konec. Tolik let jsem byl tak trpělivý a nyní byl prostě konec. Nemělo smysl dál utíkat, dál se skrývat, už jsem neměl šanci.

Zemřel jsem na trůnu Zlatého
dračího císaře rukou Cabea
Badlama.

Jan Suchomel

Neuvěřitelný příběh Dědečka Hříbečka

„Dobrý den, mé jméno je Jan Suchomel, jsem zde proto, abych vám předal svůj neuvěřitelný, srdcervoucí a napětí plný životopis o mé nejoblíbenější literární postavě.“

Řekl jsem klidným a příjemným hlasem, avšak byl jsem naplněn nervozitou a měl jsem strach. Zamračený muž, který vypadal jako by mu utekla manželka nebo umřel pes, se na mě velmi vážně podíval a hlubokým hlasem promluvil: „Zdravím, mé jméno je Russel Smith.“ V ten okamžik se mi srdce rozbušilo rychlostí světla a začal jsem se potit. Z toho muže šel strach a já z něho cítil velký respekt. Muž pokračoval: „Pracuji v jedné nejmenované britské laboratoři na oddělení literatury. Vy tu jste proto, abyste nám předal dokument obsahující životopis známé literární postavy.“ Usmál jsem se na něj, ale on pokračoval a mě úsměv přešel. „Vybrali jsme si vás a několik dalších lidí..., máte ten dokument zde?“ Znervózněl jsem a nevydal ze sebe ani hlásku. Jen jsem rozepnul brašnu a dokument mu předal s náležitou opatrností. Pak jsem se otočil a chystal se odejít, ale ten muž opět promluvil a já strachem zkameněl: „Tohle ste jako napsal jo? Vy si ze mě děláte asi úplnou p+del ne? Díť to vypadá jako by to nějakou ptakopysk psal klackem! To snad nemyslíte vážně?“

Mojí opatrnost, respekt a strach vystřídal žal a nenávist. Já si na tom dal záležet, tak proč to ten +++ot nedokáže ocenit? Ale přivedl mě na jednu myšlenku, a já začal vzpomínat kdy jsem to psal...

Byl večer před 4mi dny. Lehký vánek šuměl v korunách stromů, hrál si s listy na větvích, a všude byla černá tma. Seděl jsem u svého stolku a přemýšlel. Svítla mi tam pouze slabá baterka. Takže atmosféra byla velmi strašidelná. Já si náhle vzpomněl na výzkum pro který jsem byl vybrán. Začal jsem hledat tužku a papír. Tužku jsem v šuplíku našel ale papír nikde. Nakonec jsem ho po několika ztracených minutách objevil, a začal jsem psát.

Jmenuji se Dědeček Hříbeček, žiju v hornaté části Ruska. A nevím kolik mi je let, protože pojem o čase jsem ztratil v 70. letech. Můj život je pro prostého člověka víceméně nezajímavý, žiju si v hříbkové chaloupce se svým velkým kloboukem a malou fajfkou. Ale jednoho dne se mi stala zajímavá a neuvěřitelná událost. Seděl jsem na pařezu před chaloupkou a bafal z fajfky. Po lese běhali jeleni a obloha byla krásně modrá bez mráčku, když mi náhle fajfka upadla a začala sebou házet. Zvedl jsem jí a něžným hláskem promluvil: „Copak je fajfčičko, děje se něco,“ Fajfka třikrát sama bafla a můj pohled následoval oblaka kouře stoupající k výšinám. Kouř stoupal směrem k hoře a když jsem se podíval na vrchol hory, ztrnul jsem hrůzou. To co jsem spatřil mě vyděsilo. Já se toho obával ale nevěřil jsem tomu. Okamžitě mi v hlavě začalo šrotit a myšlenky se honily ze strany na stranu. Povolal jsem proto bratry Dědečka Babku, Dědečka Lišku, Dědečka Mochomůrku a Dědečka Bedílku. Řekl jsem jim, co se děje a společně jsme se vydali na horu Zlomený zub, kde jsem ho spatřil.

Pomocí kouzel jsme tam byli za 30 kuknutí na mých hodinách. Celou cestu jsme se dohadovali o tom co uděláme ale k ničemu jsme nedospěli. Náhle jsme mu stáli tváří v tvář. Ten kdo tam totiž stál, byl Mrazík! Rozhněvaně a nenávisti plný mrazil krajinu kolem sebe. Lidi zachvátila panika a bez přemýšlení utíkali. Jenomže jim to nebylo nic platné, před Mrazíkovou zimou se utéci nedalo.

Já mezitím sebral odvahu a promluvil: „Zbláznil ses? Co to ksakru děláš?“ „Mrazím,“ odpověděl s pýchou Mrazík a bylo vidět že se se mnou zahazovat nehodlá. Naštval jsem se a zařval: „A proč to ku+va děláš? Zabiješ tím spoustu nevinnejch lidí!“ „Na tomto světě neexistuje nevinný člověk. Je všude tolik hříchů, že se bůh musí za své lidstvo stydět!“ Mě hned došlo že se Mrazík zbláznil a tak jsem odpověděl již ne tak našťvaně: „Člověk není dokonalý a dělá chyby, žít bez hříchu je nemožné!“ Mrazík se jen zasmál a pronesl: „Ale já jsem dokonalý a hříchy tolerovat nebudu

a chachá! A teď děte domů staříci a nechte mě pracovat chabá!“ Ale Mrazík vzhlédl k nebi, přestal se soustředit a já mu sebral jeho mrazivou hůlku a hodil jí svým bratrům

„Co to děláš? Okamžitě mi jí vrať!“ Po těchto slovech se Mrazík naštvál a rozběhl se pro svou hůlku ale já mu podstrčil nohu a on zakopla přistál na zem jako pokácený strom. V tu ránu začal všechen led tát, protože tou ránou popraskal. Mrazík se chtěl zvednout jenomže jeden z bratrů ho praštil hůlkou do hlavy. Já se na něj podíval a klidným, lehce vyčítavým hlasem jsem řekl: „Nemusel si ho majznout.“ „Ne, nemusel..., ale alespoň už nikoho nezmrazí!“

Vzbudil jsem se až v 7.00 ráno, ten životopis mě vyčerpál. Tak moc jsem se do něj vžil, že jsem ho psal v 1. osobě. „Zatraceně proberte se!!! Co se s váma děje?“ Ten hlas mě probral lépe než budík. Byl to opět ten, dle mého názoru nebezpečný muž. „O – omlouvám se, já se zamyslel.“ „Fajn, tak jděte domů, já vás nepotřebuji.“ „A – a co ten životopis?“ Muž se usmál a řekl: „Jo, vy myslíte Dědečka Hříbečka, to sice bylo napínavé, emoční, ale bezvýznamné. Děkuje moc, ale bylo to až moc nereálné.“

Po těchto slovech jsem se sebral a šel. Ale po tom co jsem na ulici uviděl se mi zastavila krev. Popadl mě obrovský strach. Předemnou stál Mrazík!

Veronika Zárybnická

O Růžence se špatným koncem

Žila byla, asi tak začínají pohádky. Nevím, zda tohle bude přímo pohádka, ale chci vám říct o životě jedné dívky, kterou znáte z pohádky. Pojdme tedy začít.

V krásném království, kde žil král s královnou byli všichni spokojeni a šťastni. U Zámku stála malá vesnička. V té vesnici jste sem tam mohli vidět stánek se surovinami, oblečením a zbrojí. Pokud se ale podíváme na zámek, uvidíte krásnou stavbu. Říká se jí Červená Lhota. Stojí na jezeře a jak je z názvu poznat, je červená. Vede k ní jen most. Okolo zámku je krásná, malá zahrada.

Tak přímo v tomto království se jednoho dne 1. 6. 1210 narodilo děťátko, holčička. Říkali jí Růženka a jak jistě víte, dostala jméno po růži. Byla usměvavé malé děťátko a její rodiče z ní měli radost.

Jednoho dne se ale něco pokazilo. Byl to den, kdy přišly sudičky. Určitě víte, že Růžence byla předurčena krása a štěstí. Avšak druhá, Zlá sudička jí předpověděla, že se v 16ti letech píchne o trn růže a zemře. Zbývala stále poslední, třetí sudička, která předpovídala, že nezemře, jen usne a spát bude tak dlouho, dokud ji někdo nevysvobodí. Král nechal tu noc ze zahrady odstranit všechny růže. Růženka své dětství do určitého věku trávila na zámku s rodiči. Poprvé ve svých 7 letech měla dovoleno jít se sama podívat do vesnice.

Ve vesnici chodila od stánku ke stánku a prohlížela si věci. Když došla na konec vesnice, všimla si skupinky kluků stojících opodál. Neváhala a šla k nim. Vím, jak jejich rozhovor probíhal, pamatuji si ho dodnes. „Dobrý den“ řekla mile Růženka. „No, nazdar, kdo jsi a co chceš?“ Začal na ni mluvit jeden z kluků. „Růženka, jen tu chci někoho znát.“ Oba kluci vypadali nejmíň na 10 let a Růženka si myslela, že by si nechtěli hrát se 7letou dívkou. „Vlastně proč ne“ odpověděl. „Mimochodem, já jsem Vašek, je mi 10 let a tohle je můj 9letý bratr Jan.“

Vašek se Růžence líbil. Byl o hlavu vyšší, zrzavý, zelenooký a po celém obličejí měl pihy. Zato jeho bratr Jan, který mu nebyl ani trochu podobný, měl hnědé vlasy a čokoládově hnědé oči. U pravého koutku rtů měl malou jizvu. Oba na sobě měli pruhované tričko s krátkým rukávem. Vašek s černými proužky, Jan s modrými. Jejich plátěné kalhoty jim končily u kolen. Pak už měli jen černé prošoupané boty.

Zdálo se, že Vaškovi se Růženka také líbila. Ještě aby ne. Růženka byla hezká, veselá holka s blondátými vlasy po ramena a zelenýma očima. Byla hubená a vše co si oblékla jí slušelo.

Růženka s chlapci prožila velkou část dětství. Až jednou v 10 letech se něco dozvěděla. Kluci jí řekli, že nemají rodiče a musí okrádat staré lidi. Růženku to naštvalo a okamžitě se s chlapci přestala vídat. Jako správná princezna začala svůj volný čas trávit vzděláváním se. Užila si dětství s rodinou, chlapci a domácím studiem.

Blížily se Růženčiny 16. narozeniny. Všichni se o ní strachovali. Jenom ona o ničem nevěděla a byla smutná z něčeho jiného. Stýskalo se jí po Vaškovi. Ani po 6ti letech na něj nemohla zapomenout. Přišel ten slavný den. Růženčiny 16tiny. Všichni jí dávali dary a pozvaní princové jí dávali nabídky k tanci. Blížil se večer a v tom někdo zaklepal na dveře. Stráže je otevřely. Stál tam Vašek. Když ho Růženka spatřila, rozběhla se k němu. Vašek jí řekl, že jí má i po 6ti letech stále rád a že se omlouvá za to, co udělal. Stejně jako všichni i Vašek pro ni měl dar. Puget růží. Růženka je vzala a přičichla si k nim. Vtom ucítila, jak ji něco bodlo do dlaně. Podívala se a viděla, jak jí z dlaně teče krev. Spadla. Vašek si myslel, že je mrtvá a když viděl, jak se k ní rozbíhají rodiče, dostal strach a utekl. Utekl za svým bratrem, ale ohromen strachem mu vše řekl až o týden později. Jan mu vyprávěl o kletbě, která Růženku postihla. Že není mrtvá, jen spí.

Vašek se hned vydal na zámek, kde ho odvedli k Růžence. Ležela na posteli. Vlasy rozložené na polštáři, ruce na prsou, jako by byla mrtvá. Vašek ji políbil. Růženka otevřela oči, rozhlídla se a když uviděla Vaška, usmála se.

Král nechal vystrojit svatbu a předal Vaškovi královskou korunu. Všichni se na svatbě smáli a byli šťastní. Ale někdo chyběl. Na svatbu nebyl pozván Jan, bratr Vaška. Vašek si na něj ani nevzpomněl. To Jana naštvalo, on chtěl vládnout. Rozhodl se svého bratra zabít. Vydal se v noci do zámku, našel královskou ložnici. Nůž se blýskal ve svitu měsíce. Bodl ho. Růženka vše uviděla až ráno. Propadla panice, začala brečet a nevěděla, co dělat. Otevřela okno, stoupla na okraj a vyskočila. Celý její smutný život skončil 10. 6. 1226.

A jak to vím? Jsem ten bratr, co sedí ve vězení, nemá co dělat a píše příběh o Růžence a jak bratr zabil bratra.

